

13. fejezet - Érkezés

A fogadócsarnok hatalmas volt. Monumentális méretei egy katedrális belsejét idézték, vele ellentétben azonban nyilvánvaló volt világi funkciója. A kupola kőből rakott, gömbölyded ívű felületeit az égboltról leképezett mitológikus csillagképek festményei borították, különös hatást keltve a hajnalpírtól vöröslő valódi égbolt mellett.

A kupolát tartó csúcsívekben összekapcsolódó támpilléreket vastag kövekből rótt falak kapcsolták egymáshoz, a szilárd sziklatalapzatba ágyazott lábazatba olvasztva a kupola kecses, ívelt formáit. Az egyik falon széles boltívet láttak, melyen át palotába illő márványlépcső vezetett a főépületbe. Vele szemben egy óriási, vastag acélpántokkal és hatalmas retesszel lezárt monumentális kapu állott. Jobbra és balra, egymással szemben egy-egy sötéten ásitó oldalfolyosó nyílt.

A csoportokban álldogáló varázslók és boszorkányok kíváncsian nézelődtek. Úgy tűnt, legtöbbjük szintén először jár itt. Legalább háromszázan voltak, bár közülük csak legfeljebb harmaduk lehetett bájitalmester, a többiek mind tanítványok és inasok voltak.

- Minden kedves vendéget szívélyesen üdvözlök a Durmstrang Mágusakadémia tanárainak nevében - hangzott fel egy határozott, zengő női hang.

A széles lépcsősor tetején egy magas, vékony boszorkány állt. Vékony, szálkás alkata Minerva McGalagonyra emlékeztetett, ám kontyba tűzött haja hófehér volt, szögletes, csontkeretes szemüvege mögött pedig vízkék szemek csillogtak. Sötétkék bársonytalárját ezüstfehér prémmel szegték. Több varázsló és boszorkány állt körülötte, mégis nyilvánvaló volt, hogy ő a legtekintélyesebb személyiség a teremben. Éles, kutató pillantással fürkészte a gyülekezetet. Megvárta, míg minden szem rásezeződik, és elül a meglepett moraj, és csak azután folytatta.

- Adelinda Armadillus vagyok, az intézmény igazgatója. Köszönöm, hogy megtisztelik jelenlétükkel a Bűvölt Bájitalok Kutatása és Keverése Konferenciát, a varázslótársadalom egyik legjelesebb bájitaltani eseményét.

- Ki ez a nő? Még sosem hallottam róla - súgta Harry Pitonnak.

A bájitalmester rosszalló pillantást vetett rá, jelezve, hogy nem ez a megfelelő időpont a kérdezősködésre, majd ismét a beszélőre függesztette tekintetét, mintha minden rezdülését nyomon akarná követni.

- Régen más nevet használt. Férje révén Adelinda Malfoyként ismertük egy időben, és távoli rokonként gyakran megfordult a Malfoy-birtokon - válaszolta végül mégis halkán, hogy csak társai hallhassák.

- Halálfaló volt? - döbönt meg Ron. Szerencsére súgva, így nem vonta magukra a körülöttük állók figyelmét.

- Nem. Úgy tudom, sosem kapta meg a Sötét Jegyet. Az Árnyak közé tartozott.

Az igazgatónő ezalatt tovább beszélt, magasztalva a varázslótársadalom neves tudósait, különösen azokat, akik a Durmstrangból kerültek ki.

... a meghívóik hátoldalán mindannyian megtalálják, hol szállásoltuk el önöket. A keleti szárnyban lakókat Viktor Krum fogja elkalauzolni, aki mindannyiunk örömeire a sötét varázslatok elleni védekezés oktatást választotta hivatásul - intett a tőle balra álló fiatal férfi felé, aki szobormerev arccal álldogált az igazgatónő mellett. Markáns arca, mélyen ülő, sötét szemei, dús szemöldöke és rövid, barna haja világszerte közzismert volt. A nemrég visszavonult, ünnepeelt kviddicssztárról köztudott volt, hogy a Durmstrang saját kviddiccsapatának edzői teendőit is ellátja. - A nyugati szárnyban lakók tartanak Karol Kotyolovval, iskolánk bájitaltan professzorával. - A jobbán álló köpcös varázsló, tar fejével, kerek arcával és széles mosolyával a másik tökéletes ellentétét képezte. Az igazgatónő folytatta a tudnivalók felsorolását. - Az északi kaput nem használjuk, amióta muglik is látogatják a szigeteket, ezért mágikusan le van zárva. Ha valaki távozni készül, kérjük, jelezze a Durmstrang valamelyik tanárának, és máris biztosítjuk számára a megfelelő zsupszkulcsot. Az iskola területén sem hoptanálni, sem hopp hálózattal utazni nem lehet. - Harry gyomra összeszorult a hallottakra. Úgy érezte, mintha besétáltak volna egy kifejezetten nekik állított csapdába. Ront hasonló érzések tölthették el, mert izegni-mozogni kezdett mellette, ám Piton továbbra is rezenéstelenül állt. - Az épület déli része a tudományos munka, a tanulás és a közös programok helyszíne. Miután felfrissültek, azt ajánlom, vegyenek részt az idegenvezetésen, melyet kísérik tartanak majd önöknek. Pontban délben ünnepi ebéddel várunk mindenkit a konferencia megnyitása alkalmából. Érezzék jól magukat!

- Amit Krum tanít, szerinted is az SVK-nak felel meg? - bökte oldalba barátját Ron fintorogva.

- Azt hiszem, igen - felelte Harry, miközben pillantása visszatért az igazgatónőre. - Szerintem ez a nő albínó.

- Az micsoda? - kérdezte csodálkozva Ron.

- Egy ritka, pigment hiányos betegség. Nincsenek színezőanyagok a testükben, ezért mindenük fehér. Úgy rémlik, sok egyéb betegségre is fogékonyabbak, és a muglik között nem élnek ilyen sokáig. Szerinted hány éves lehet?

Ron tanácstalanul megvonta a vállát, és megborzongott, ahogy jobban szemügyre vette az asszonyt.

- A szeme olyan... Rémes...

Piton ezalatt előhúzta a meghívót, és a zsbongva csevegő sokaságon átvágva a kerek képű varázsló felé vezette a társaságot. A vendégek legalább kétszáz főt számláltak, melyből mindössze úgy ötvenen lehettek valódi bájitalmesterek, a többiek a tanítványaik és segédek voltak. Láttak néhány magányosan bámészkodó alakot is, akikről Piton az mondta, hogy mestervizsga előtt állnak, és tanulni jöttek a konferenciára.

Karol Kotyolov professzor vastag pergamentekercset tartott a kezében, és minden hozzá lépőt egyenként egyeztetett a meghívottak névsorával. Pálcáját minden alkalommal a meghívó aljára nyomta, melynek nyomában egy szám jelent meg a lapon.

Amint megpillantotta Pitont, ajkain tétova, kissé erőltetett mosoly terült szét.

- Régen láttalak, Perselus! Meglepett, amikor megpillantottam a neved a névjegyzékben. - Kipipálta Piton nevét a listán, majd rávezette kísérői *álneveit* is. Kutató pillantással végigmérte őket, majd ismét a Roxfort hajdani bájitalmesteréhez fordult. - Örömmel hallottam, hogy felmentettek.

- Vannak, akik nem örülnek ennyire - fintorgott Piton, majd témát váltott. - Milyen az új igazgató? Hogy boldogul Karkarov utódként?

- Valóban nem volt könnyű dolga, amikor közvetlenül Igor halála után elfoglalta a helyét, de ilyen vezetésre termett boszorkány talán sosem állt a Durmstrang élén. Készülj fel rá, hogy *azóta* sok minden megváltozott errefelé. - Újabb vendégek léptek melléjük. A férfi átvett néhány újabb meghívót, azután még utánuk szólt: - Amint mindenkinek megmutattam a szállását, indul az idegenvezetés. A kísérőid bizonyára élveznék.

- Természetesen ott leszünk - bölintott felé udvariasan Piton, majd hátrébb húzódtak, utat engedve a körülöttük tülekedőknek.

Valamivel később már a látogatók fele a nyugati szárny felé eső folyosó bejáratánál tömörült, míg a többiek a csarnok szemközti oldalán ugyanígy körülvették Viktor Krumot.

- Mindenkit szeretettel üdvözlök. Először is elkalauzolom önöket a szállásukra. Egy óra áll rendelkezésükre pihenésre és felfrissülésre, utána ugyanitt várom mindazokat, akik szívesen megismernék a Durmstrang nevezetességeit. A vacsora este hat órakor lesz. Kérem, kövessenek!

Kotyolov megindult előttük. A folyosó íves boltozatáról függő tejféhér üveggömbök megvilágították előttük a folyosó egy részét, ám a folytatása sötétben ásitó alagútként tátongett előttük. Ahogy haladtak előre, egyre újabb és újabb fények gyúltak előttük, fényárba borítva a márványba vésett domborművekkel borított falakat. A Durmstrang bájitalmestere - kóstolókén az idegenvezetésből - mindegyiknél elmondta, kiket, vagy milyen eseményt ábrázol.

Harry egy idő után már nem tudta fejben tartani az újabb és újabb neveket, így inkább a többi vendéget vette szemügyre.

Sokféle arcot látott maguk körül, ám a legérdekesebbnek viselkedésük bizonyult a fiú számára. Jó néhány varázsló és boszorkány szemében felvillant a felismerés szikrája, amint Pitonra pillantottak, ami többféle jól elkülönülő reakciót eredményezett: legtöbbször távolabb húzódtak a bájitalmestertől, az alacsonyabb rangú kísérők pedig összesúgtak a háta mögött; voltak, akik feltűnő tisztelettel mérték végig, ami szólhatott a férfi háborús múltjának, vagy fiatalon elért bájitalmesteri címének egyaránt. Néhányuk pillantásában azonban heves indulat szikrázott fel, melyet azonnal palástolni igyekeztek, és elsötétülő tekintettel elfordultak.

Harry igyekezett kerülni a feltűnést, de amennyire csak lehetett, alaposan megnézte magának őket, és igyekezett emlékezetébe vésni vonásaikat. Remélte, hogy közülük valaki majd elvezeti őket a Malfoy családhoz.

-... a világitás emberi jelenlét hatására automatikusan bekapcsol, így senki nem marad sötétben - magyarázta vezetőjük. - Ezt még abban az időben vezették be, amikor az első mugli kutatók megérkeztek a szigetcsoporthoz. Várható volt, hogy újabb és újabb expedíciók érkeznek majd, felderíteni az ásványkincseket, vagy új hajózási útvonalat keresni az északi sark, vagy az amerikai kontinens felé. Végül egyszerűbbnek bizonyult elrejtetni az egész szigetet, sőt még a biztonsági kapunként szolgáló kisebbit is.

A hosszú, kanyargós folyosó többször is elágazott, mire megérkeztek a diákok hálókörleteihez.

- A konferenciára meghívott bájitalmesterek a kiemelt diákok szobáit kapják meg a rendezvény ideje alatt, míg a tanítványok és a segédek a hozzájuk tartozó diákszobákban lesznek elszállásolva.

- Elnézést a megszakításért, professzor, de mit takar pontosan a *kiemelt diák* jelző? - kérdezte egy vékony, hórihorgas aggastyán, akinek ritkaszálú, köldökéig érő, hófehér szakálla, bozontos szemöldöke, és éles kontrasztként teljesen kopasz koponyája jellegzetes látványt nyújtott.

- Mr. Fellow, mindenre szívesen válaszolok, kérdezzen csak nyugodtan - nyugtatta meg Kotyolov. - Az arisztokrácia gyermekei évszázadokig különleges elbánásban részesültek iskolánkban. Eredetileg egy-egy nemesi család gyermeke élt ezekben a szobákban, melyek címere még mindig látható az ajtókon. A hozzá tartozó mellékhelyiségekben általában 4-5 mugli, vagy kvibli cseléd lakott, akiket megvásároltak szegény sorsú szüleiktől a gyermek szolgálatára. Ők tartották rendben a ruháikat, felszolgálták az ételt, takarították a lakosztályt, és ha vizály tört ki, a testőr szerepét is ellátták. - A látogatók suttogva tárgyalták egymás között a hallottakat. - Természetesen ez a rendszer már a múlté. Ma a Durmstrang is minden varázslót befogad, vagyonra való tekintet nélkül, a házimunkát pedig jól képzett házimanók végzik, akárcsak a legtöbb intézményben.

A folyosó következő szakaszán mohazöldre festett ajtók sorakoztak mindkét oldalon, melyeket szemmagasságban ezüstből vert családi címerek díszítettek.

- A szobájuk számát megtalálják a meghívó alján. Kérem, pakolják le a csomagjaikat, és ha felfrissültek, egy óra múlva várom mindannyiukat ugyanitt.

Piton könnyedén suhant a tétován tolongó emberek között, és megállt a 33-as ajtó előtt. A rajta lévő címer háromfejű kígyót - egy runespoort - ábrázolt, mely szorosan rátekeredett egy drágakő berakásos pallosra. Középső feje a lefelé fordított kard díszes markolata fölött, a másik kettő, annak jobb és bal oldalán nézett farkasszemet a belépni készülővel. Smaragdból rakott szemei mintha bizalmatlanul méregették volna őket.

Először egy rövid folyosóra jutottak, ahonnét három ajtó vezetett tovább. A jobbra lévő egy közös mosdóhelységet rejtett, vele szemben pedig egy diákszoba volt. Az öt ágy jobbja egy-egy éjjeliszekrény, balja a hozzá tartozó keskeny ruhásszekrény állt. Mindegyik végében jól látszott a padlón a téglalap alakú sötét folt, mely azt bizonyította, hogy itt szoktak állni az utazóládák, akárcsak a Roxfortban. Mindent sötétre pácolt fából készítettek, a padlót pedig nem borította szőnyeg, csak ugyanolyan sötét faburkolat. Piton mindkettőt alaposan megvizsgálta, nincsenek-e mágikus csapdák, vagy más ártó szándékú varázslatok elhelyezve. Harry kérésére több varázslatnál is elmagyarázta, mit és hogyan keres, hátha ragad valami belőle a leendő aurorokra. Amikor mindent rendben talált, a harmadik szoba került sorra.

A kis folyosó végén nyíló ajtón a bejáraton látható címer párja díszlett. Ámultan néztek körül.

Odabent az arisztokrata luxus minden kelléke megtalálható volt: Egy magas, faragott oszlopokkal és nehéz, ezüstmintás függönyökkel ellátott baldachinos ágy állt középen, a szoba szemközti falánál. Mindkét oldalán egy-egy éjjeliszekrény állt. A jobbra elhelyezkedő, tekergő kígyó mintájára kifaragott lábakon álló íróasztal melletti karosszéket a függönnyel azonos bársonnyal kárpitozták. A mellette található sakkasztalhoz tartozó két széket szintén. A fekete-fehér márvány berakásos táblán izgatottan mocorogtak a megbűvölt bábuk. Egy széles, kétajtós ruhásszekrény állt a másik oldalon, a díszes, ám utazásra alkalmatlanul kis tűzterű kandalló mellett.

Egyetlen ajtó nyílt a helyiségből, mely egy kényelmes, márvány medencével, ezüst csapokkal ellátott fürdőbe vezetett.

Ablakokat sehol nem láttak, mindössze néhány ráccsal védett szellőzőnyílás látszott karnyújtásnál magasabban, a szobák sarkaiban, a plafon alatt.

- Húúú... - ámuldozott Ron, szóhoz sem jutva.

Soha nem látott ilyen puccosan berendezett diáklakosztályt. Bámulta az ezüsttel futtatott bútorgombokat, a bútorok sima felületeit díszítő intarziás berakásokat, az aranyból készült tintatartót, és sárkányt formázó papírnehezéket.

- Micsoda pompa. Hihetetlen, hogy élnek így emberek... - nyögte ki végül.

- Draco Malfoy számára természetes lenne - felelte Harry, felidézve a Malfoy birtokon tett látogatásának emlékeit. - Azért ez a kvibli cseléd dolog szörnyű. Hermione tutira ki lenne akadva.

- Hát igen. Ha már a házimanókon is kiakadt, most biztosan azonnal tüntetni akarna.

- Vajon miért hagyták meg ezt a luxus lakosztályt, ha már eltörölték a régi rendszert?

Piton, aki a helyiség ellenőrzését végezte, oda sem nézve folytatta a dolgát, mégis válaszolt a kérdésre.

- A munkát ma már valóban házimanók végzik, viszont az előkelő, vagy vagyonos családok megvásárolhatják gyermekeiknek azt a luxust, hogy ezekben a szobákban éljenek tanulóéveik alatt, míg a többiek a közös helyiségekben laknak. Őket saját házimanóik látják el.

- Akkor ők el is hagyhatják a Durmstrang területét, ha hasonlóképpen működik a védelem, mint a Roxfortban - fejtette ki hangosan következtetéseit Harry. - Sipor is könnyedén elhoppant az egész Malfoy családdal a csata idején.

- A házimanók hoppanálásának is vannak határai. Az a manó könnyedén elvihette utasait néhány mérföldnyire, majd onnan tovább és tovább. Innen csak a jéghideg tengerbe hoppanálhatna velük.

A bájitalmester időközben végzett a szoba vizsgálatával.

- Nem találtam semmit, ami sötét varázslatra, vagy csapdára utalna - jelentette ki, majd Pandorához fordult. - Átengedem a különálló szobát, hogy ne kelljen osztoznia a fürdőn. - Pandora már ellenkezni akart, a férfi azonban határozottan leintette. - Ellátom a lakosztályt néhány biztonsági varázslattal, így ha terveznek is ellenem valamit, azonnal tudni fogunk róla.

A bájitalmester ezután a fiúkhöz fordult, és ismertette a legfontosabb szabályokat.

- Tartsátok észben, hogy inkognitóban vagytok! Sem Viktor Krum, sem más előtt nem szólhatjátok el magatokat! - szemei élesen Harryre villantak, hiszen ők ismerték egymást a Trimágus Tusa óta. Sejtelve sem volt róla, hogy Ron féltékenysége sokkal inkább veszélyezteti álcájukat. - Ne csomagoljatok ki olyasmit, ami elárulhatja valódi kiléteket! Az idegenvezetés alatt alaposan vegyetek szemügyre mindent, és véssétek eszetekbe a folyosókat, termeket, ahol megfordulunk, hogy később jól tudjatok tájékozódni! Az én feladatomban lesz a bájitalmesterek és a tanárok megfigyelése, Pandora a tanítványokat, ti ketten az inasokat tartsátok szemmel. Étkezések alkalmával is ilyen beosztással lesz megterítve, így nem lesz nehéz felmérni a jelenlévőket. Kerüljétek a konfliktusokat, és tartsátok a szátokat! Bármilyen gyanúsat észleltek, azonnal tudni akarok róla!

Néhány perccel később mind a négyen kiléptek a folyosóra, hogy csatlakozzanak Kotyolov professzorhoz.

Karol Kotyolov professzor megvárta, míg mindannyian összegyűltek, azután beszélni kezdett.

- Üdvözlök mindenkit. Ahogy láthatták, a nyugati és keleti épületszárny talajszintjén találhatóak a diákok szállásai. Az elágazásoknál látott benyílókból azok a régi tantermek nyílnak, melyeket évszázadokkal ezelőtt, az intézmény elrejtése utáni kibővítés előtt használtak. Ma kizárólag raktározási célokat szolgálnak. Ilyen messze az élelmiszertermelésre alkalmas területektől, elengedhetetlen a táplálék felhalmozása, és mágikus tartósítása. A főfolyosó végén egy lépcsőt találnak, mely az emeletre visz. Kérem, kövessenek!

A majd' száz fő halkán beszélgetve és nézelődve követte a férfit. Hamarosan egy lépcsőhöz értek, mely lefelé és felfelé egyaránt sötétbe vezetett.

- Odafent a kutatószobák találhatóak, melyeket mestervizsgára készülő diákjaink használnak. Bizonyára tudják, hogy nálunk nem csak alapképzés folyik. A sikeres vizsgát tett tanulók közül minden évben itt maradnak néhányan, akik valamelyik tantárgy magasabb szintű elsajátítására szakosodva egy kutatóévet is eltöltenek nálunk. A pinceszint azonban sokkal érdekesebb. Jöjjenek!

A lépcsőt - akár a folyosót - fényár borította el, amint az első fokra léptek, ám így is percekbe telt, mire mindannyian megérkeztek az alsó szintre. Itt valamivel durvább, nagyobb kövekből volt rakva a fal, és sokkal párásabb lett a levegő. Sorra gyúltak előttük a fények, de jó darabig semmi nem törte meg a sima kőfalak monotonitását. Valamivel később egy helyen szobává terebélyesedett a folyosó, ahonnan két vastag rácsokkal ellátott ajtó vezetett tovább jobbra és balra, velük szemben pedig egy hatalmas, vasalt ajtó zárta el az utat.

- Kétszáz évvel ezelőtt még gyakran háborúztak a környező vizeken, és az iskola vezetése olykor kénytelen volt állást foglalni a küzdő hatalmak oldalán, hogy biztosíthassa fennállását. Ebből az időszakból maradtak fenn a jobbra és balra látható börtönfolyosók. Háborús időben ebben a szobában állandó őrés állomásozott, akik megakadályozták a rabok szökését. A rácsokon túl egy-egy úgynevezett sárkány kamra található, mely valójában egy tíz méter mély akna. A mi szintünkön körbefutó, egy méter széles peremről nyíltak a foglyok hajdani cellái.

- Meg lehet nézni a börtönt? - kérdezte egy elálló fülű, tömzsi fiatalember, aki feltehetőleg valamelyik mester inasa lehetett.

- Sajnálom, fiatalember, de akár csak az Északi Bejáratot, ezt is mágikus védelem zárja el a látogatók elől.

Vezetőjük elővett egy jókora kulcsot, a tovább vezető ajtó zárjába illesztette, majd néhány varázsigét mormolva elfordította. A túlsó oldalról jéghideg, tengerszagú levegő csapta meg őket.

- Kár, hogy nem lehet bemenni a sárkányveremhez - morogta Ron.

- Lehet, hogy nem véletlen - súgta vissza Harry. - Mi van, ha még mindig tartanak ott foglyokat? Vagy éppen Pitonnak szánnak ott egy jó hideg cellát...

A bájitalmester úgy látszott, mindent hallott, mert egy éles pillantással beléjük fojtotta a szót.

Némán követték hát vezetőjüket, csak a nyakukat nyújtogatva próbálták minél többet belátni a rácsok rejtette homályos sárkányveremből.

A folyosó egyszer csak lejtteni kezdett, majd lépcsősorrá változott. Jó ideig mentek lefelé, amikor egyszer csak egy boltíven átlépve egy óriási barlangban találták magukat.

Egy hosszú sziklapárkány húzódott előttük, mely úgy ötven méterre egy ugyanolyan boltívben végződött, mint amin át a csoport érkezett. A két végpont között, középen egy lépcsősor vezetett felfelé. A sziklapárkány kivételével mindent fekete, lágyan fodrozódó víz borított: a föld alatti barlang valójában egy kikötő volt, melynek vizén ott ringatózott a Durmstrang hajója. A két fiúnak azonnal eszébe jutott, miként érkeztek a durmstrangos diákok a Trimágus Tusára. Alig várták, hogy ezúttal alaposabban szemügyre vehessék a szokatlan járművet.

A szikár árbocú, hosszúkás hajótest sötét tömbként följük magasodva ringatózott a homályban. Oldalán a kis kerek hajóablakok kísértetiesen verték vissza a kőpárkány fölött függő világítógömbök fényeit. Karcsú, hosszúkás törzse kecses, mégis baljóslatú látványt nyújtott.

- Ez a Durmstrang hajója, melyet Jégcetnek nevezünk. Leginkább a rövid, kevésbé fagyos nyári időszakban használjuk. Vele szerezzük be az élelmiszerkészleteket, melyeknek a tanév végéig ki kell tartaniuk, amikor újra hajózhatóvá válnak a környező vizek. Ha jobban körülnéznék, észrevehetik, hogy nincs a barlangnak felszíni kijárata a tengerre. A hajót különleges varázslatokkal láttuk el, melynek segítségével képes a víz alá merülni, és hosszabb távot megtenni a tenger mélyén, elkerülve ezzel, hogy a muglik felfedezzék. Ezen kívül egy speciális technikával vízből-vízbe hoppanálni is tud. Így eljuthatunk vele beltengerekbe, tavakba, sőt, megfelelően mély vizű folyókba is.

- Meg lehet nézni közelebbről is? Felmehetnének a fedélzetre? - kérdezték többen is, ám vezetőjük határozottan elhárított minden próbálkozást.

- A hajóért az iskolánk bűbájtan professzora, Tiberius Tavernicus a felelős, aki egyben az igazgatóhelyettesi teendőket is ellátja. Kizárólag az ő személyes engedélyével lehet a Jégcet fedélzetére lépni.

- Elnézést, Mr. Kotyolov, de azt beszéljük, hogy a Durmstrangban leviatánokat tenyésztenek. Igaz-ez? - kérdezte egy testes középkorú úriember, aki fekete haja, bronzbarna bőre, és narancsszínű, földig érő köntöse alapján India tájékról származhatott.

- Mr. Sanchi, a leviatántenyésztés nem szerepel az iskola tantervében. Azonban igaz, hogy mint minden legendának, ennek is vannak valós alapjai: Évszázadokkal ezelőtt valóban mágiával idomított leviatánokkal őrizték a szigeteket - felelte kissé fáradt sóhajjal a férfi. - Most egy másik útvonalon térünk vissza a felső szintekre, egyenesen a központi épületrészbe, hogy megtekinthessék a déli szárny látnivalóit is. A fények azonnal jelzik, ha valaki leszakad a csoporttól, ezért kérem, figyeljenek rá, hogy senki ne maradjon le!

Halk beszélgetés és bámészkodás közepette megindultak felfelé a lépcsősoron, mely egy idő után tükörszimmetrikusan egy-egy jobbra és balra felfelé csavarodó csigalépcsőre bomlott szét.

- Kérem, hogy kizárólag a jobb oldali lépcsősort használják, hogy az iskola munkatársai, vagy a másik csoport nyugodtan közlekedhessen a túlsó oldalon! - figyelmeztette őket vezetőjük.

A felfelé történő szédítő kacskaringózás folytán követhetetlen volt, mennyit haladtak, ám egyszer csak egy pihenő és egy boltív szakította meg a felfelé tovább csigázó lépcsősort.

- Már éppen ideje volt - nyögte kóválygó fejjel Ron.

Harry sokkal jobban bírta, cseppet sem szédült, akárcsak Pandora, aki mosolyogva baktatott előttük, Piton nyomában.

Az átjáró egy minden eddigieknél jóval szélesebb, dongaboltozatos folyosó torkolatába nyílt, melynek két oldalán egy-egy boltíves átjáró vezetett a csigalépcső-házakba. Kotyolov kivezette őket az érkezéskor már látott, széles márványlépcső tetejére. Ebből a szögből egészen másképpen hatott a monumentális fogadócsarnok, melynek túlsó oldalát a lépcső felső fokáig magasodó északi kapu foglalta el. Ezúttal szemügyre vehették a kör alakú terem padlóját borító óriási mozaikképet is, mely egy fényes, sötétzöld bőrű, háromfejű sárkányt ábrázolt.

- A fogadócsarnok padlóján látható mozaik abból az időből származik, amikor még gyakoriak voltak a háromfejű sárkányok. Különlegessége, hogy négyszáz év alatt sem merült ki a padlóra szórt bűbáj, amely a képet mozgatja. Készítésekor valószínűleg a védelmi rendszer részét képezte.

Néhány percre néma csend ülte meg a csarnokot. Minden szem a padlón fekvő fenevadra meredt, amely - mintha csak tisztában lett volna megfigyelőivel -, békésen szuszogott, majd egyszer csak felpattantak szemhéjai. A következő pillanatban felpattant, kitérta hatalmas, vérvörös bőrredőkből álló szárnyát, miközben mindhárom torkán lángokat okádott az északi kapu irányába.

Harry és Ron izgatottan tárgyalták, milyen lehetett, ha valaha még hangja is volt a kirakott kapuőrnek, amíg Piton el nem hallgattatta őket szigorú pillantásával.

- Mint az igazgatónő már említette, a főkaput lezárták, amikor a muglik megépítették tudományos kutatóállomásaikat a szigeteken. Amint láthatták, egyetlen ablak vagy ajtó sem vezet ki a szabadba. Ez a tény kizárólag biztonsági célokat szolgál. Nem sok látnivaló van odakint, ám régen hagyomány volt a

karácsonyi foka, jegesmedve és bálnavadászat. Sajnos többször volt rá példa, hogy a diákok engedély nélkül elhagyták az iskola területét, kockáztatva ezzel leleplezésünket, így az iskolavezetés inkább a teljes elszigetelés mellett döntött.

- Bájitaltani szempontból komoly jelentősége van a tengeri emlősöknek. Ma is rendeznek még vadászkatákat? - kérdezte egy teltkarcsú, hosszú, lángvörös hajú boszorkány, aki korából ítélve a mestervízsgára készülök, vagy a tanítványok közé tartozhatott.

- A muglik megjelenése, és a környezetvédők tevékenysége ma már lehetetlenné teszik a vadászkatát, Miss Ultima. A jeladókkal ellátott állatokat nem pusztíthatjuk felelőtlenül. A megoldást a japán és izlandi bálnavadászok közé beépült varázslók jelentik, akik megszerzik számunkra a szükséges hozzávalókat.

A hölgy megkönnyebbülten felsóhajtott, mire édeskés parfümfelhő terjedt szét körülötte.

Kotyolov szólt néhány szót a csarnok kupolaszerkezetét kialakító tervezőmágusról, majd visszavezette a látogatókat a folyosóra. A domborművekkel borított falakon kívül semmi nem szakította meg útjukat, míg végül egy újabb boltívhez értek, mely előtt mindkét oldalon ugyanolyan csigalépcső-házak nyíltak, mint amelyen feljöttek. Útjuk egy kör alakú terembe torkolt, ahonnan három boltozatos kapu nyílt.

- A déli épületszárny valójában a Durmstrang lelke - folytatta az előadást vezetőjük. - Ezen a szinten találhatóak a legfontosabb közösségi helyiségek: Keletre fekszik az étterem, ahol reggel hatkor, déli tizenkettőkor és este hatkor vannak a közös étkezések. Délre helyezkedik el a Központi Előadóterem, ahol a konferencia előadásai, és főzési bemutatói zajlanak majd. Nyugatra a bálterem található, ahol szombaton este, rendezvényünk záróakkordjaként bankettet tartunk, melynek keretében átadják az év kítüntetéseit.

A kerek előtér falait ezúttal is domborművek borították, azonban itt híres varázslók mellszobrai emelkedtek ki a falból. Mindegyik alatt névtábla jelezte, ki volt, mikor élt, és mit vitt véghez élete során. Harryt leginkább a Prince család kriptájában látott arcmásokra emlékeztetette a hely, kivéve, hogy ez fényárban úszott, és a színpompás mozaikpadló mellett egyáltalán nem volt rémisztő, mint a kripta, saját pálcája fényénél.

- A fölöttünk lévő szinten találhatóak a tantermek a hozzájuk tartozó szertárakkal, valamint éppen fölöttünk, a folyosó végén, az iskola könyvtára. Ha felmutatják meghívójukat odafönn, a könyvtár ajtaja előtt posztoló kísértetnek, a néhai főkönyvtáros, Taddeus Agaton engedélyezni fogja a belépést.

- Kölcsönözhetünk is könyveket a könyvtárból? - faggatózott ismét Miss Ultima, újabb parfümfelhőket árasztva maga köré.

- Sajnálattal kell közölnöm, kisasszony, hogy szabályaink nagyon szigorúak az idegenek kölcsönzését illetően. Még a konferencia idejére is csak igazgatói engedéllyel hozhatnak ki könyvet könyvtárunkból. Mr. Agaton megmutatja majd, hol találhatóak az ehhez szükséges kérvények, és minden másban is a segítségükre lesz. - Kotyolov egy pillanatra belenézett a kezében tartott névlistába, és firkantott rá valamit, mielőtt folytatta. - A következő szinten pedig a tanárok lakosztályai helyezkednek el. Onnan indul a feljárt az iskola igazgatójának irodájához, illetve lakrészéhez. Ez az épület legmagasabb pontja, még a fogadócsarnok kupolájának csúcsánál is magasabbra nyúlik. A nyári szünetben rendszerint le van zárva, csak tanévkezdéskor válik hozzáférhetővé. Ilyenkor két kővé változtatott sárkány őrzi a bejáratát, melyek azonnal elemésztik, az illetéktelen behatókat.

- Akkor az igazgatónő, hol lakik ilyenkor? - kérdezte egy borotvált fejű, ferdén metszett szemű fiatal lány, aki mellette álló, agg mestere pillantásától fülig elvörösödött, és elhallgatott.

- A kérdés nagyon helytálló, Miss Mian Ying - nyugtatta meg a kérdezőt Kotyolov, aki ettől valamivel kevésbé tűnt zavartnak. - Adelinda Armadillus nyáron régi szállásán tartózkodik. Mielőtt az igazgatói székbe került, ő tanította iskolánkban az ősi mágikus technikákat, és mivel a tantárgyat továbbra is ő oktatja, régi lakrésze a rendelkezésére áll. A saját biztonságuk érdekében megkérem mindannyiukat, hogy soha ne bókálssanak egyedül a folyosókon, és ne nyissanak be ismeretlen rendeltetésű termekbe. Sok helyiségen, elsősorban a lakosztályok és szertárak ajtaján bonyolult védelmi varázslat van. A Durmstrang vezetősége nem vállal felelősséget az ilyen jellegű balesetekért. - Ismét firkantott valamit a papírjára, majd lassan, nagy gonddal összehajtogatta, és eltette a tájárja belső zsebébe. - Ha nincs több kérdés, azt hiszem, itt az ideje, hogy mindannyian visszavonuljanak. Délben ugyanitt találkozunk, utána pedig nyomban kezdődnek az előadások. Érezzék jól magukat nálunk!

A vendégek lassan elkezdtek visszafelé bókászni a folyosón. Piton intett társainak, és szó nélkül, sietve otthagyták a báméskodó csoportot, hogy visszatérjenek lakosztályukba, megbeszélni a tapasztaltakat.

Piton bezárta maga mögött a csoportos diákszoba ajtaját, hangfogó varázslatot tett a helyiségre, majd hellyel kínálta Pandorát az egyik ágy mellett álló széken. Ő maga állva maradt az ajtót figyelve, míg Harry és Ron rögtön levetették magukat az alvásra kiszemelt, egymás melletti ágyakra.

- Potter, Weasley, halljam a benyomásokat! - adta ki az utasítást a bájitalmester kérlelhetetlen komolysággal.

A két fiatalember kissé kihúzta magát az ágy szélén, és zavartan összenéztek.

- Most vizsgáztat minket? - kérdezte csalódottan Ron.
- Igen. - Érkezett a tömör válasz. - Végül is gyakorlaton vagytok, vagy nem? - Piton felvont szemöldökkel nézett farkasszemet a fiúval. - Mellesleg tisztában kell lennem velem, mit észleltetek, és mi az, amiről lemaradtatok.
- Az volt a benyomásom, hogy kissé összecsapta Mr. Kotyolov az idegenvezetést - kezdte Harry. - Hogy nem vitt el minket a másik szárnyba, az még érthető lenne, hiszen feltételezhetően éppen olyan, mit a miénk, de igazán megmutathatták volna a sárkányvermet és a börtöncellákat.
- Még a tanterem szintjére, és a könyvtárhoz sem vitt el minket, mintha nem akarná, hogy bárki is odamenjen, a felső szintről, az igazgatói iroda sárkányairól nem is beszélve. Biztos, hogy van valami titkolnivalójuk - tette hozzá felbátorodva Ron.
- Találtak konkrét bizonyítékot, ami erre utal? - kérdezte a bájjalmester, továbbra is megőrizve vizsgáztatói modorát.
- A két fiú összenézett, majd egyszerre vágták ki:
 - A lépcső!
- Pandora büszkén kihúzta magát, látva, hogy a fiúk is észrevették a nyilvánvaló apróságot.
- Weasley? - Piton nyilvánvalóan nem nézte ki belőle, így hát tőle várta a választ.
- A második lépcső, ami az ebédlő mellett van, nem csak felfelé, hanem lefelé is vezetett. Odalent a barlangban nyomba sem volt másik feljáratnak, tehát csak egy újabb föld alatti helyiségbe vezethet, amiről Mr. Kotyolov egy szót sem szólt.
- A bájjalmester felvont szemöldökét akár elismerőnek is lehetett volna nevezni.
- Még valami?
- A vendégek közül többen nyilvánvalóan rettegnek magától, de vannak olyanok is, akiknek látszólag semmit nem mond a neve, vagy az arca - folytatta Harry. - Előfordult olyan is, akin látszott a felismerés, de igyekeztek leplezni. Azok közül, akik kérdeztek, többen is gyanúsán viselkedtek, de aki rosszban sántikál, feltehetőleg nem fog feltűnést kelteni.
- Te láttál még valamit, Pandora? - fordult a nőhöz, aki eddig némán figyelte a beszámolót, akárcsak az idegenvezetés során.
- Feltűnt, hogy minden veszélyes dolgot több száz évvel korábban datáltak, ez szerintem éppen az ellenkezőjét sejteti.
- Igaza van - bólogatott Piton. - Amikor itt jártunk, Lumpsluck professzor eldicsekedett velem, hogy egyszer sikerült leviatánvért szereznie egy titokzatos alvilági alakon keresztül, aki csak annyit árult el az áru minőségének biztosítékául, hogy a Durmstrangból hozta.
- Akkor bizonyára egy újabb víz alatti barlang van odalent, ott tartják őket! - pattant fel lelkesen Ron.
- Higgadj le, Weasley! - szólt rá szigorúan Piton. - Nem azért jöttünk, hogy tiltott varázslények tenyésztése ügyében nyomozzunk. Minket a halálfalók érdekelnek, azok közül is leginkább a Malfoy család. Ezen kívül jó lenne kideríteni, miben mesterkedik az igazgatónő, és az Árnyak. Az is lehet, hogy összefügg a kettő.
- Ez akár mind a hárommal is előfordulhat - jegyezte meg Pandora, miközben vigasztaló pillantást vetett a fiúkra.
- Jelen helyzetben annyira keveset tudunk, hogy minden lehetséges - jelentette ki Piton. - Mindenki frissítse fel magát ebédig! Próbáljatok továbbra is figyelni, különösen az ebéd alatt! - Piton felpattant, feloldotta a védővarázslatokat, és a kilincsre tette a kezét. - Én addig felkeresem a könyvtárat, hogy minél többet megtudjak.
- Nem sokkal a férfi után Pandora is elbúcsúzott.
- Azt hiszem, megyek és lezuhanyozok. Ilyen fürdőben még sosem voltam, gondoltam, kipróbálom - mosolygott rájuk, és magukra hagyta a fiúkat.
- Harry és Ron megkönnyebbülten felsóhajtottak, és elterültek az ágyakon.